

[Holdgaard.]

vist i al Almindelighed kunne hævde, at naar en Aldersrentenyder har naaet 80 Aars Alderen, er han eller hun hjælpeløs.

Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen tilsyneladende var saa bekymret for Københavns Vedkommende, saa har han overset det Tillæg, der her gives. Forholdet er i Virkeligheden slet ikke saa daarligt for de Mennesker, der bor her i København, som det ærede Medlem vilde give det Udseende af. Det ærede Medlem fremhævede, jeg tror en 5—6 Gange, 7 pCt.s Tillæg. (C. O. Pedersen: Nej, 7 Øres Tillæg). Naa, ja, undskyld, 7 Øres Tillæg. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, om han er utilpas med den Sammenlægning, man her har foretaget af Kommunegrupperne, om han mener, at man fremdeles skal opretholde den store Forskel mellem By og Land. Det kunde være rart ogsaa paa det Punkt at blive klar over Venstres Stilling.

Saa er der yderligere et Tillæg, Forsørger- eller Børnetillæg, og det betyder efter min Mening et meget væsentligt Fremskridt fra vor nuværende Invalideforsikringslov. Det er ikke ubetydelige Beløb, der her stilles til Raadighed, idet det jo slet ikke er faa Invaliderrentenydere, som er Forsørgere. For det første Barn kan der faas henholdsvis 144, 120 og 96 Kr., alt efter som i hvilken Kommunegruppe man bor, og for hvert efterfølgende Barn indtil en vis Grænse stilles det halve Beløb til Raadighed. Udover disse Tillæg stilles der yderligere 5 pCt. af Grundbeløbet til Raadighed efter Kommunernes frie Skøn i særlige Trangtilfælde, og dertil kommer, at Fradragsreglerne er lempet, hvilket jo ogsaa betyder noget.

Naar disse lempeligere Fradragsregler er indført i Forslaget, kan mit Parti ogsaa tiltræde dette; for det forekommer mig, at det i 1927 gennemførte Forslag saa sandelig ikke opmuntrede til Opsparing eller til at udnytte den Erhvervssevne, vedkommende endnu er i Besiddelse af. Hvis man derfor i nogen Maade ønsker at anspore de gamle til at blive ved at erhverve sig noget selv, saa er det ganske sikkert nødvendigt, at man lempet Fradragsreglerne og ikke fastholder de nugældende Regler, at naar vedkommende har erhvervet over 100 Kr., saa begynder man at trække fra i Aldersrenten.

Jeg maa jo sige, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens Stilling til det Spørgsmaal forbavser mig noget; han tog jo afgjort Afstand fra dette og syntes endog at

ville skyde os, som er Forsvarere for dette Lovforslag, i Skoene, at dette Forslag kun gik ud paa at hjælpe de velstillede. Dette er jo aldeles ikke rigtigt, naar man tager Forslaget i sin Helhed. Naar det ærede Medlems Stilling forbavser mig, er det, fordi jeg for faa Dage siden, Tirsdag den 7. Januar, i „Morgenbladet“ læste et voldsomt Angreb paa Københavns Kommunalbestyrelse med store Overskrifter, i hvilke man siger: Kommunen tager Tusinder af Kroner aarligt fra Hovedstadens fattige gamle.

Vi, som tror, at „Morgenbladet“, selv om det maaske ikke har saa særlig stor Tilknytning til Venstre, dog er det Organ, som i særlig Grad altid forsvarer Venstre, maa jo dog finde det lidt underligt, at man, naar der nu foreligger et Forslag, der netop tager Sigte paa at lempe Fradragsreglerne, saa de gamle kan faa Lov at beholde lidt mere, inden man begynder at trække fra, her i „Morgenbladet“ da paa det voldsomste skælder ud paa Kommunalbestyrelsen, fordi den har holdt sig Loven efterrettelig. Her kommer nu et Forslag om lempeligere Fradragsregler, og saa stiller man sig fra samme Side imod det og siger, at her kommer man nu med et Forslag, hvormed man kun vil hjælpe de velstillede. Jeg tror, man skal være lidt forsigtig, før man udtaler sig saa absolut imod det, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen gjorde.

Jeg har læst flere Artikler i „Morgenbladet“. Jeg saa f. Eks. i Gaar, at en Aldersrentenyder var saa ualmindelig glad ved den Stilling, „Morgenbladet“ tog overfor de efter hans Mening forurettede gamle, som man saadan vilde tage Legaterne fra. Han sagde, at naar han havde set andre Steder, at det var paa Grund af Nedsæringsloven, vi havde faaet i 1927, saa kunde han ikke tro, at det var det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Hensigt. Dertil maa jeg sige, at hvis det ikke var hans Hensigt, saa er han kommet ualmindelig uheldigt fra den Lov han har faaet gennemført. Og saa tilføjer jeg, at der her er god Lejlighed til at gøre den Uret god igen, thi her ligger et Lovforslag, ved hvilket man, forekommer det mig, kan gøre det godt igen. Som Støtte for, at det ikke alene er Regeeringspartierne, der har den Opfattelse, at man bør gaa i denne Retning, saa vi den 10. Januar en lang Spidsartikel i „Kristeligt Dagblad“, som ikke er et Blad, der i særlig Grad støtter hverken Socialdemokraterne eller det radikale Venstre, men som her gør sig til Talsmand for den samme Opfattelse. Jeg vil gerne med den højtærede Formands